

LASSIE - reeks door HENRI ARNOLDUS

1. Lassie de trouwe vriend	11. Lassie komt te hulp in de watersnood
2. Lassie brengt redding	12. Lassie en het geheim van de oude Farm
3. Lassie in de sneeuwstorm	13. Lassie op avontuur met Jeff en Porky
4. Lassie laat niet los	14. Lassie in gevecht op het geheimzinnig eiland
5. Lassie ruikt onraad	15. Lassie en de chimpansee
6. Lassie grijpt in	16. Lassie krijgt gezelschap
7. Lassie op speurtocht	17. Lassie brengt geluk
8. Lassie wordt ontvoerd	
9. Lassie redt Gramps	
10. Lassie is verdwaald	

TEXAS RANGERS - reeks door HENRI ARNOLDUS

1. Zwarte Ruiters in de val	7. Rovers langs de Rio Grande
2. Achtervolging in de Woestijn	8. Autodieven in een Havenwijk
3. Wilde Jacht op Mell Broek	9. Paardendieven
4. Geheim van Sam Bass	10. Aanval uit de Lucht
5. De Indianen vallen aan	11. De geheimzinnige Ranch
6. De Goudsmokkelaars	12. De valse munters

RIN TIN TIN - reeks door ALBERT VAN NERUM

1. Is Sheriff Porter schuldig ?	4. De Wilde Hengst
2. De aanval op Fort Apache	5. Het Verraad van Gele Vos
3. De giftige Pijl	6. James Quinn de scherpschutter

FURY - reeks door RENE VAN NERUM

1. Fury en de Paardendieven	4. De Rode Tomahawk
2. Onrust op Broken Wheel Ranch	5. Avontuur in geel Rotswoud
3. De Prairie roept !	6. Wildstrovers in de val !

SEA HUNT - reeks door CAREL BEKE

1. Op jacht naar de Spaanse schatten	3. De Jacht op de Ruimte-Raket
2. De Heldendaad van Danny Davis	4. Gevaar onder water

CIRCUS BOY - reeks door CAREL BEKE

1. De geheimzinnige kolonel	2. De Leeuwentemmer

TANTE LIEVE'S vertelboeken

1. Eerste Vertelboek	3. Derde Vertelboek
2. Tweede Vertelboek	4. Vierde Vertelboek

SCHIPPER NAAST MATHILDE - door E. WINTERS

1. Alles loopt in 't honderd	3. Het grote lot
2. Mathias op Apenjacht	4. De inbreker

VADER WEET HET BETER !
WIE ZAL DAT BETALEN ?

door

RONALD FLEMING

Antwerpen — Amsterdam
N.V. ZUID-NEDERLANDSE UITGEVERIJ

Wie er in dit boek meespelen

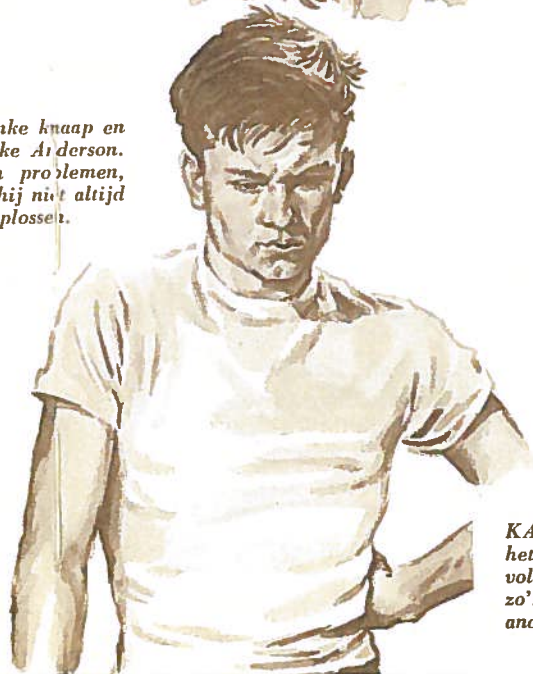
MARGARET ANDERSON is de jonge moeder van het levendig gezin. Zij moet onder alle omstandigheden haar gezond verstand laten spreken en zij slaagt daar wonderwel in. Hoewel het niet altijd van een leien dakje gaat.

JIM ANDERSON is de grote sterke man van de Andersons. Hij is de rijzige verschijning, de trots van zijn zoon en de lieveling van zijn dochters en vrouw. Hij weet het beter... of meent dit althans. Blijkt het dan anders, ja dan krijgt vader Anderson er wel eens een grijze haar bij.

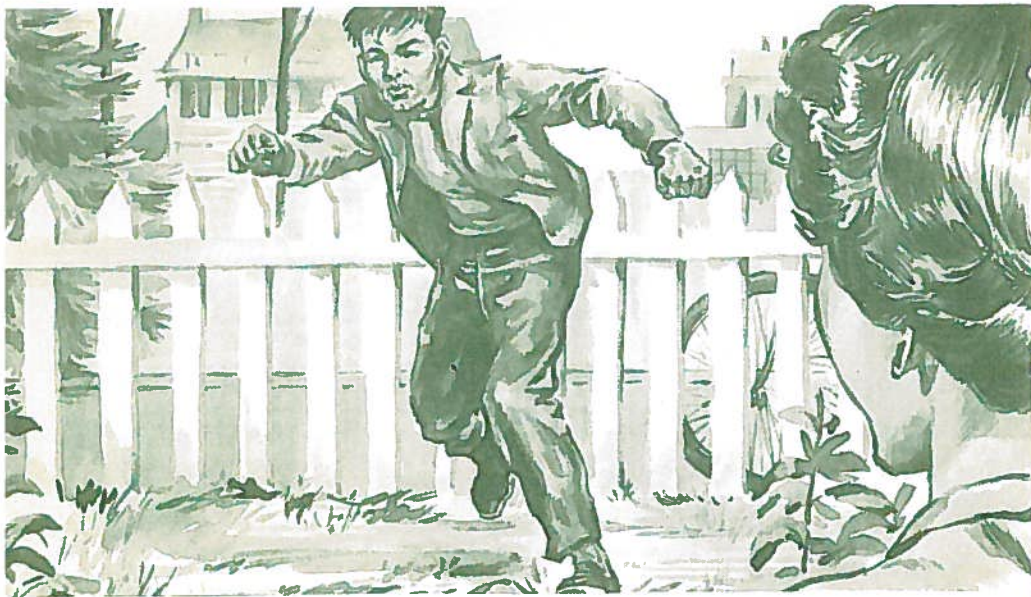
BUD ANDERSON is een flinke knaap en na vader, de enige mannelijke Anderson. Maar Bud heeft zijn eigen problemen, echte jongensproblemen die hij niet altijd zonder moeilijkheden kan oplossen.

BETTY ANDERSON is al bijna een jonge dame. Zij is de flinke oudste dochter hoewel zij soms wel wat pedant lijkt. Dat komt natuurlijk omdat Betty een teenager is, die graag een beetje op eigen benen staat.

KATY ANDERSON is de benjamin van het huisgezin. Zij is een lief, klein meisje vol goede bedoelingen, die echter vaak zo'n wending nemen, dat de schrik de andere huisgenoten om het hart slaat.

1. KATY ZAL HET WEL REGELEN

„Bud!”

Moeder keek ontsteld naar haar zoon die zojuist over het hek sprong en nu met beide voeten in het bloembed gepland stond. Bud keek haar met niet-begrijpende ogen aan. Zijn voeten in schoenen met rubberzolen, zakten diep weg in het mulle zand van de aanplant.

„Bud, kijk eens naar je voeten!” sprak moeder streng vanaf de veranda. „Kijk eens waar je staat!”

De bruinharige knaap staarde verwonderd naar de grond en haalde de schouders op. „Ik sta in onze tuin, mams,” merkte hij op, „mag dat niet?”

„O, Bud!” moeder maakte zich nu kwaad. „Je staat met die grote voeten van je middenin de nieuwe aanplant, waarom kun jij toch niet als iedereen door het deurhekje komen?”

„Verdraaid mams,” antwoordde Bud verontschuldigend, „ik deed het echt zonder nadenken!”

„Ja,” zuchtte moeder, „daar zit het hem juist, jij vergeet er altijd bij na te denken... en laat die ruwe woorden maar achterwege!”

„O.K. mams!” Met enkele sprongen was de knaap haar voorbijgerend en in de keuken verdwenen.

Moeder staarde peinzend naar het bloembed en vond dat er dit jaar wel eens een vers bloemetje in hun tuintje mocht komen.

Al met al, had Bud haar met zijn wilde streek een idee bezorgd. Zij schudde het hoofd en ging eveneens naar de keuken, waar Bud luid zijn honger verkondigde.

Het was een stralende lentemorgen en buiten kwetterden de vogels er lustig op los. Boven in huis weerklonken de geluiden van de andere huisgenoten, die spoedig hun entree in de keuken zouden maken. Moeder keek naar de hongerige Bud die zijn vruchtesap al uit zat te drinken, en zij begon meteen de haver-moutpap klaar te maken. Zij moest inwendig lachen; die Bud was altijd hongerig en toch bleef hij een magere knaap, maar dat kwam door zijn snelle groei.

Er klonk een gestommel bij de deur en even later kwam de kleine Katy, de benjamin, de keuken binnengerend.

„Goeiemorgen mams!” zij drukte een vluchtige zoen op moeders wang en sprong meteen de tuin in. Moeder zag nog in een flits dat ze zich ging verbergen in de garage. Daarop ging de deur naar de woonkamer weer open en de oudste dochter Betty verscheen. Zij was een leuk meisje met donkere opgestoken haren, onder haar arm droeg zij een stapel schoolboeken, Betty was laatstejaars-studente.

„Mams, Katy is een pestkop!” zei Betty voor ze moeder een zoen gaf.

„O, ja?” moeder veinsde verbazing. Moeder kende de plagerijtjes tussen haar twee dochters en bracht meteen de overhaaste vlucht van de kleine Katy daarmee in verband.

„Dat snertding!” wond Betty zich op, „zij is er met mijn queenies vandoor.”

„Nee werkelijk!” Moeder moest haar best doen om niet te glimlachen. Het was een bekend verschijnsel bij de Andersons, dat de kleine Katy die pas zeven jaar was, haar oudere zuster in diens kleding probeerde te imiteren, tot grote ergernis van de laatste.

„Ach kom Betty, je hebt ze nu toch niet nodig, die schoentjes. Ik zal ze wel terug vragen hoor!”

„Ik kan het me voorstellen, ze zal er wel eerst een partijtje voetbal mee spelen!”

„Nee, dat zal ze niet!” suste mams.

„Wat heb jij tegen voetbal?” gromde Bud. „Ik heb je toch met Charlie Brown zien wandelen en hij is de aanvoerder van de schoolploeg!”

Betty werd vuurrood en boog zich iets dieper over haar bord. Op dat ogenblik kwam vader de keuken binnen. Hij glimlachte breed en zag er piekfijn uit in zijn donkere pak. Vader Anderson had een verzekeringskantoor in de stad.

„Goeiemorgen lieve kinderen!” zei hij opgewekt. Hij gaf mams een zoen en vroeg terloops, „waar hangt mijn kleinste meisje uit?”

„Ze verbergt zich in de garage,” glimlachte moeder Anderson. Met een paar woorden vertelde zij wat er voorgevallen was. „Tja,” knikte vader Anderson, „ze is echt nog wat te klein om hoge hakken te dragen.” En met een glimlach nam hij plaats achter zijn bord.

„Morgen moeten we trainen voor de basket-ballwedstrijd paps.” zei Bud tussen twee happen, „komt u kijken?”

„Basket-ball hé!” grijnsde vader Anderson. „Fijne sport, denk je dat je in het team staat, Bud?”

„De trainer vindt dat ik stukken vooruit ben gegaan paps!”

„Goed,” knikte vader, „ik kom vast!”

„Jim!” sprak moeder zakelijk, „wil je de tuin niet vergeten?”

„De tuin? Wat is er met de tuin?” vroeg vader Anderson verwonderd.

„Die van ons is de verschrikkelijkste uit de hele buurt.” zei moeder effen.

Vader fronste zijn wenkbrauwen en dacht even na. „Nu zo'n vaart zal het ook wel niet lopen denk ik.”

„Ik had gehoopt dat je wat nieuwe aanplantingen zou verzorgen!”

„Hum...” Vader keek vragend naar zijn zoon. Bud trok een verongelijkt gezicht.

„De basket-ballwedstrijd moeder!” waagde hij er op.

Moeder zette de schoteltes op de aanrecht en verspilde er niet veel woorden aan. „Alles op zijn tijd jongen, vader komt gewis naar de wedstrijd kijken, maar ik vind dat onze tuin minstens zoveel zijn belangstelling verdient als jouw training.

„Je hebt het gehoord Bud!” zuchtte vader. Hij wou nog iets zeggen toen plots een luid motorgeronk tot in de keuken weerklonk. Met een sprong was vader Anderson op de veranda en staarde ontzet naar de garagedeur die openstond en waar blauwe rookwolken uitkwamen.

„Katy!” gilte hij en sprintte naar de plaats waar zijn auto stond. De benjamin van de familie zat doodkalm op de plaats achter het stuur en drukte vrolijk de gaspedaal in. Haar donkere hoofdje kwam net boven het stuur uit. Haar kleine handjes lagen rustig op het stuur. Zij keek doodleuk door het raampje, waarvoor het angstige gezicht van vader Anderson opdook en zei:

„Morgen paps, nu ben ik vergeten hoe je hem in zijn achterruit moet zetten!”

„Allemensen Katy!” Met een ruk trok vader Anderson het portier open en zette de motor af. Katy keek hem met een spijtige blik aan en mompelde: „Waarom doet u dat nu, ik wou zo graag uw wagen voorrijden, dan hoefde u het zelf niet meer te doen.” „Ik... wat... Katy... ach wat een onzin!” wond mijnheer Anderson zich op. Hij tilde de kleine Katy uit de auto en stak voor alle zekerheid de contactsleutel in zijn zak.

Het zweet stond op zijn voorhoofd. Wat een ongelukken had die hummel niet kunnen maken met die grote wagen.

Moeder was eveneens op het toneel verschenen en zei berispelend tot vader. „Ik heb je al zo dikwijls verzocht om je sleutel niet in het contact te laten zitten Jim!”

De kleine Katy wandelde in haar eer gekrenkt weg. Ze hoorden haar nog zeggen: „Alsof ik dat niet zou kunnen!”

„Waar heb je mijn schoenen gelaten Katy?” schreeuwde Betty in de keuken. Met een achteloos gebaar dat duidelijk liet zien dat zij voorlopig alle belangstelling verloren had, haalde Katy de schoentjes onder haar pullover vandaan en gaf ze terug, dan nam ze plaats bij de tafel en begon haar bord leeg te lepelen.

In de garage keken vader en moeder Anderson elkaar aan en grinnikten. Je kon nooit lang kwaad blijven op die dekselse kinderen. Nadat Bud en Betty naar school waren praatten de Andersons nog even over de nieuwe bloemen die vader in de tuin zou planten. „Ja zulke karweitjes knap ik het liefst zelf op, je spaart er kosten mee,” besloot mijnheer Anderson tenslotte. „Ik ben zeker zo knap als de lui die je voor een dergelijk karweitje huren kan.”

Daar wenste moeder verder niet op in te gaan. Zij stond voor het keukenvenster en staaide naar buiten. Hoe dan ook, die tuin moest hoognodig een beurt krijgen.

Vader vertrok naar kantoor en het werd stil in huis. Katy slenterde naar buiten en moeder begon de vuile boel af te wassen.

Katy moest niet naar school, zij had een hele dag voor zich en wist niet goed wat ze zou gaan doen. Met de neus van haar kleine schoen woelde zij in de mulle aarde waar een paar armzalige bloempjes stonden. Moeder had wel gelijk, hun bloemenperk zag er maar zielig uit vergeleken bij de pracht, die men in sommige tuinen uit de buurt aantrof. Bij de Parkers en de Watsons bijvoorbeeld. En bij de Riley's op de hoek van de straat. Daar bloeiden de mooiste rozen die ze ooit gezien had. De handen diep in de zakken van haar spijkerbroek weggeduwd, slenterde Katy de laan uit en inspekteerde de tuintjes, die feestelijk voor de nette huisjes in hun buurt lagen. Voor het huis van mijnheer Riley bleef zij staan. Er stond een oud vrachtwagentje naast het tegelpad en in de laadbak van die roestige wagen stonden grote bakken vol zwarte aarde, waar prachtige veelkleurige bloemen in groeiden. Met bewonderende blikken bekeek Katy het vrachtje.

„Tjonge,” zuchtte zij, „als wij toch eens zulke bloemen hadden!” Ze had het magere mannetje niet opgemerkt, dat uit de tuin van de Riley's te voorschijn kwam en nu achter haar stond.

„Ha!” riep de man uit, „de kleine senorita, vindt de bloemen van Pedro heel, heel mooi nietwaar?!” Katy schrok uit haar gepeins op en keek verrast naar de magere man naast haar. Hij was een kleine man met witte haren en vrolijke fonkelende ogen. Op zijn hoofd stond een enorme breedgerande strooien hoed en hij droeg evenals Katy een spijkerbroek en een wit polo hemd.

„Wie bent u?” informeerde Katy.

„Ha!” sprak de man overdreven ernstig, „wie ik ben? Dat zal ik je vertellen kleine senorita. Ik ben Pedro en ik rij het hele land door om mensen met een lelijk tuintje te helpen!”

„Nee maar,” zuchtte Katy, „nee maar! Wat deed u dan in mijnheer Riley's tuin?”

„Ha!” riep Pedro uit, „Wat doe ik in tuin van mijnheer Riley? Wat Pedro daar doen? Bloemen planten kleine senorita!”

„Hè,” zuchtte Katy, „Ik wou maar dat u aan onze tuin ook iets kon doen.

De man keek haar nadenkend aan en wreef met een vuile vinger over zijn kin. „Waar woon jij, senorita?”

Katy wees naar het einde van de laan. „In het groene huis..... nummer 667!”

Pedro hief zijn armen omhoog. „Met die tuin ervoor!” riep hij uit. „Ik heb dat verschrikkelijke veld met onkruid gezien op weg hier-

heen, ja kleine senorita, jullie tuin heeft dringend een beurt nodig. Maar reken maar op Pedro, zodra ik hier klaar ben, zal ik jullie tuin verzorgen hoor! Ik zal er de mooiste bloemen planten die ik bij me heb: rozen, begonia's, geraniums, krokussen, anjeliëren en asters!” En met een opgewekte lach tilde Pedro een bak pioenen van zijn wagentje en verdween weer in de tuin van mijnheer Riley.

Fluitend huppelde Katy verder de laan af. Moeder en vader zouden het prachtig vinden, als die vriendelijke mijnheer Pedro al die prachtige bloemen in hun tuin ging planten.

2. EEN VERRASSING VOOR VADER ANDERSON

Een auto stopte luidtoeterend voor het huis van de Andersons. Moeder Anderson maakte haar schort los en liep naar de deur. Een blonde dame wuifde vanachter het raampje van de kleine wagen die bij de stoep stond. Moeder Anderson wuifde terug en ging haar mantel en boodschappentas halen. Edda Hopkins kwam haar elke morgen ophalen om samen naar de supermarkt te rijden, waar ze hun inkopen deden. Zij was helemaal haar tijd vergeten en moest zich nu haasten. Katy was niet in de buurt, maar ze zou de verandadeur openlaten, dan kwam het kleine meisje er wel in als ze soms het eerst zou terugkomen. Mevrouw Anderson dacht dat Katy naar haar vriendinnetje gegaan was, dat een blok verder woonde.

Een ogenblik later nam ze naast Edda plaats op de voorbank van de auto en verontschuldigde zich, omdat zij op zich had laten wachten.

„Geeft niet!” zei Edda. „Dan rijden we maar wat sneller!” En meteen gaf ze gas en verdween de kleine auto uit de laan.

Katy was inmiddels bij het huis van haar vriendinnetje, Mary Sloane aangekomen. Mary speelde achter het huis met haar poppewagen.

„Morgen Mary!” riep Katy.

„Hallo Katy, hou even mijn kindje vast wil je!” Terwijl Katy Anderson de roze poppebaby nog wiegde, kwam Mary al weer terug hollen met een flesje coca-cola in elke hand. Genietend lurkten zij aan hun flesje en Katy vergat Pedro.

Deze sjouwde verwoed met planten heen en weer van zijn autootje naar de tuin van de Riley's en van de tuin naar zijn auto. Na een uurtje richtte hij zich op en veegde het zweet van zijn gezicht. Zijn blinkende tanden ontblootten zich in een grijns, toen hij naar zijn werk keek en welgemoed raapte hij zijn gereedschappen bij elkaar en ging naar het vrachtwagentje terug.

Kreunend sloeg de motor aan en het vehikel rolde piepend het laantje af, tot bij het groene huis waar Pedro het tot stilstand bracht. Hij liep de verlaten tuin in en keek met een misnoedige blik naar de grond om zich heen.

„Een echte woestijn!” gromde hij.

Hij keurde de weinige azalea's die slap aan hun stengels hingen en floot afkeurend tussen z'n tanden. Zijn brede hoed in zijn nek geschoven, tuurde Pedro naar het huis waar alles stil bleef. Dan stapte hij de veranda op en klopte aan. Er kwam geen antwoord. De magere man wachtte even en klopte opnieuw, maar weer zonder resultaat. Hij haalde zijn schouders op en ging naar zijn auto. Gewapend met een grote schop keerde hij terug in de tuin, en begon meteen de aarde om te spitten. Naarmate hij verder graafde kwam er een flikkering in zijn ogen. Eindelijk hield hij op en scheen gevonden te hebben wat hij zocht. Zijn donkere handen verkruiden de aarde die hij uit een diep gat oprapte en zijn wenkbrauwen fronsten zich.

„Veel, veel te droog!” gromde de man.

Dan scheen hij te ontspannen en begon meteen uit de bak van zijn kamion zware zakken aan te sleuren. Een halfuurtje later was Pedro druk aan het werk.

„Dank je voor de rit Edda, ik zie je morgen wel!” Mevrouw Anderson sloeg het portier van het kleine autootje dicht en keek even naar de oude kar die voor haar huis stond geparkeerd. Zij schonk er niet veel aandacht aan en opende het hekje dat toegang gaf tot de tuin. Maar zij had nog geen twee stappen gedaan of zij bleef als aan de grond genageld staan, en staarde stomverbaasd naar een enorme berg aarde die in de tuin lag. Met regelmatige tussenpozen flitste een schop boven de berg uit en viel een zware kluit op de opgeworpen aarde neer. Op een afstandje lagen, netjes gerangschikt, tientallen graszoden naast elkaar. Aarzelend kwam moeder Anderson naderbij en gluurde over de aarden wal in een diepe greppel. Hetzelfde ogenblik vloog een schop zwarte aarde tegen haar benen en bedolf haar voeten.

„Nee maar!” begon mevrouw Anderson, terwijl ze ontzet naar de plek staarde waar haar witte schoenen hadden gestaan. Een man onder een grote strohoed kwam hijgend overeind en keek haar niet minder verbaasd aan. Dan bekeek hij de voeten van de dame voor hem, die onder het zand zaten en stamelde een verontschuldiging.

„Pardon senora! Ik had u niet opgemerkt, waarom komt u ook zo stilletjes aansluipen? U hebt Pedro aan het schrikken gemaakt!” Hij grijnsachte breed.

Mevrouw Anderson voelde dat zij een uitbarsting nabij was, maar zij beet op haar lip en vermande zich.

„Ik ben mevrouw Anderson en dit is mijn tuin, mag ik u vragen wie u bent en wat u hier uitricht?” vroeg zij ijzig. Zij kon met moeite een huivering onderdrukken, toen zij naar de berg opgeworpen aarde keek.

Maar Pedro was niet uit het veld geslagen. Hij glimlachte nog breder en maakte een lichte buiging.

„Aangename kennismaking mevrouw Anderson. Ik ben Pedro Gonzales!” knikte hij. „Ik moet even een vergissing goedmaken, dit is niet uw tuin... dit is Pedro's tuin!”

„Wat?” Mevrouw Anderson snakte naar adem. Dan bedacht zij dat woede een slechte raadgever is en bedaard vroeg zij:

„ZO? Dan is dit misschien ook UW huis?”

Pedro schudde hardnekkig het hoofd en vervolgde vriendelijk.

„Nee, met het huis heb ik niets te maken, maar de tuin... ja ziet u, dat is mijn zorgenkind, en wat een zorgenkind!” Verwijtend staarde hij van de dame naar de grond om zich heen en dan weer naar de dame. „Hoe weinig liefdevol was u voor die arme tuin!”

„Wat vertelt u me daar?” hijgde moeder Anderson.

Pedro haalde de schouders op en zei geruststellend. „Maar u hoeft zich nu geen zorgen meer te maken, Pedro is hier en dan komt alles in orde. Ziet u, niemand weet meer af van tuinen dan Pedro. Ik ben wat u noemen zou: een tuindokter!” Hij moest bulderend lachen om zijn eigen geestigheid en hikte: „Ja, een tuindokter, ha, ha!”

Mevrouw Anderson probeerde weer aan het woord te komen maar hij hief bezwerend een hand in de hoogte en zei: „Zegt u liever niets, ik wil niet bedankt worden, ik voel dit als een roeping! Gaat u rustig uw werk binnenshuis doen en Pedro maakt van deze woestijn, de mooiste tuin uit de hele buurt!” En daarop ging hij weer aan het werk en liet de dame des huizes staan.

Fronsend keek moeder Anderson naar de gebukte gestalte, haalde diep adem en bevrijdde haar voeten uit het zand. Dan liep zij snel haar huis binnen, gooide de boodschappentas in de keuken op tafel en holde naar de telefoon. Met nerveuze vingers begon zij het nummer te draaien van het kantoor van haar man.

De telefoon rinkelde op het bureau van mijnheer Anderson, die net in een geanimeerd gesprek was, over het afsluiten van een verzekering voor vierentwintig zware trucks, met de directeur van een groot transportbedrijf.

„Excuseer mij even mijnheer Myer,” sprak Jim Anderson.

De andere glimlachte zoetsappig terwijl vader Anderson de hoorn opnam.

„Ja, hier Anderson?”

„Jim, er zit een gek in onze tuin, je moet er dadelijk wat aan doen!”

Mijnheer Anderson verbleekte toen hij de opgewonden stem van zijn echtgenote hoorde.

„Wat zeg je, een gek?”

Mijnheer Myer luisterde geïnteresseerd mee. Jim Anderson glimlachte flauwtjes en mompelde verontschuldigend: „Mijn vrouw!” De ogen van Myer werden groter: „Gek!” mompelde hij voor zich uit.

Jim Anderson voelde zich een beetje opgelaten, hij kon niet begrijpen waar zijn vrouw het over had, en de aanwezigheid van Myer bij dit vreemde gesprek maakte het nog erger.

„Ik zal je terugbellen lieve,” bezwoor hij, maar de stem van mevrouw Anderson kreeg een dwingende toon.

„Ik zeg je dat hij stapelgek is Jim, je begrijpt me toch?”

„Ja natuurlijk lieve, is hij... gevaarlijk?”

„Ja... nee... wat weet ik daar nu van, wat moet ik nu beginnen?”

Weer grijsde mijnheer Anderson schaapachtig naar zijn zakenrelatie die hem geïntregeerd aanstaarde.

„Laat hem voorlopig betijen, waar zei je dat hij uithing?”

„In de tuin!”

„Nu,” Jim Anderson kreeg het nu toch wel wat op zijn zenuwen, „zolang hij niet in huis probeert te komen, kun je hem beter laten begaan, hij zal wel weer weggaan... ik bel je wel terug hoor vrouwtje!”

Mijnheer Anderson legde de telefoon neer, wendde zich tot zijn klient en mompelde: „Mijn vrouw begrijpt u, zij is wat overspannen, de kinderen weet u... en al het huishoudelijk werk.”

„Is zij gek?” vroeg Myer plomp.

„Nee, nee mijnheer Myer! Er scharrelt een vent in de tuin rond, zij ziet hem voor een gek aan, ha, ha!” Hij lachte een beetje zuur, maar de klient deelde helemaal niet in deze pret.

„U verbaast mij mijnheer Anderson,” bromde hij. „Uw vrouw schreeuwt om hulp en u lacht erom, wat voor een man bent u eigenlijk?”

„Ik... wel... nee mijnheer Myer, u hebt het helemaal verkeerd!” stotterde Jim Anderson en hij voelde zich bloedrood worden. „Ik ben helemaal niet zó'n vent en er dreigt helemaal geen gevaar, weet u!”

„Dan loopt er dus geen gek in uw tuin rond?”

„Een gek?... euh... welnee!”

„Waarom vertelt u dan zoiets?” En Myer keek hem aan alsof hij er sterk aan twijfelde, wie nu de gek wel was.

Jim Anderson kuchte even en zei vlug: „We hadden het over de premie van die verzekering niet? Wel...”

3. VADER ANDERSON ERGERT ZICH

Mevrouw Anderson was boos, werkelijk boos. Zij liep in gedachten naar het raam en keek naar de smalle gedaante van de vreemde man, die daar in de tuin werkte alsof zijn leven er van af hing. „...Zolang hij niet in huis probeert te komen, kun je hem beter laten begaan...” herkauwde zij de woorden van mijnheer Anderson. „Goed!” mompelde zij na een poosje. „Uitstekend, ik zal hem zijn zin geven, maar het wordt beslist een verrassing voor de heer des huizes als hij dat zal zien!” En hoofdschuddend keek zij naar de tuin die er als een loopgravenfront ging uitzien.

Bud reed met zijn fiets tot aan het tuinhek en bereidde zich voor op een sprong over het hek, toen hij de man aan het werk zag.

„Tjonge!” floot hij, „vader heeft er geen gras over laten groeien, hij heeft dan toch iemand gehoord. Fijn is dat, dan kan hij morgen naar de basket-balltraining komen kijken.” Haastig liep hij over het tuinpad en wuifde naar Pedro die zich juist had opgericht. „Stevig werk, mijnheer!” grijnsde Bud.

„Gracias jonge señor!” lachte Pedro. „Het genoeg is voor mij!” Dat begreep Bud niet al te best, maar hij maakte er zich geen zorgen over, daar had hij te veel honger voor.

Hij stapte de keuken binnen en schreeuwde: „Mams, ik ben thuis!”

„Daar is geen twijfel over!” riep moeder bij het fornuis. „De anderen zullen er ook zo zijn, vergeet je handen niet te wassen Bud!” Bud trok een verongelijkt gezicht maar voldeed toch aan moeders verzoek. Even later kwam ook Betty thuis.

„Heeft vader dus toch iemand gehoord om de tuin op te knappen, moeder?” vroeg zij in het voorbijgaan en zonder antwoord af te wachten verdween zij in de woonkamer.

Moeder Anderson die zich nog steeds afvroeg, hoe die kerel in de tuin daar gekomen was, had zich al enigszins met de situatie verzoend.

„Nee,” mompelde zij, „dat geloof ik niet. Eerlijk gezegd, weet ik niet eens, wie die vent hierheen gestuurd heeft!”

„Hé?” zei Bud. Hij stond bij het fornuis en probeerde wat op te vissen uit de lekker-ruikende pannen van moeder. Deze gaf hem een vermanende tik op de vingers en joeg hem de keuken uit.

Het was een half uurtje later en toen moeder Anderson met de laatste schaal naar de eetkamer liep, ging de buitendeur open en met grote passen kwam de heer des huizes naar binnen gestapt. Zijn gezicht stond op onweer. Moeder Anderson merkte het meteen op en zei vluchtig: „Welkom thuis liefste, je kunt onmiddellijk aan tafel gaan.”

Zij glipte langs haar man en begon de borden vol te scheppen. „Margaret!” gromde vader en hij volgde zijn echtgenote op de voet.

„Wie heeft er onze tuin zo toegetakeld? Waar zijn mijn azalea's naartoe? Wat... dat is geen tuin meer, dat zijn graafwerken voor een schuikelder!”

„Maar Jim...” protesteerde mevrouw Anderson, „ik heb je toch over die zaak getelefoneerd en...”

Op dat ogenblik rinkelde de telefoon. Jim Anderson keek wanhopig naar het plafond en stevende meteen naar de hal waar het telefoontoestel stond.

„Hallo?”

„O, wat? ja ik geloof het wel, ik zal het haar even vragen...”

Mijnheer Anderson bedekte de hoorn met zijn hand en riep naar de eetkamer:

„Margaret vind je het goed, dat Katy bij de Sloane's blijft lunchen?”

Moeder dacht vlug even na. Ze had liever dat al de kinderen aan tafel kwamen, maar met de drukte die er hier op komst was, was het misschien het beste dat Katy haar een tijdje uit de weg bleef.

„Ik vind het best, Jim!” riep zij over haar schouder.

„Margaret en ik vinden het best, mevrouw Sloane...” mompelde Jim Anderson aan de telefoon.

Hij legde de hoorn neer en stapte met grote stappen naar de eetkamer waar de anderen al aan het lepelen waren.

„Wil je me alsjeblieft verklaren, wie er die bom in mijn tuin tot ontploffing heeft gebracht?” gromde vader.

„Waarom vraag je het hem zelf niet, Jim?” merkte moeder lakoniek op.

„Wie, wat vragen?”

„Waarom vraag je het de man niet, die ongevraagd in onze tuin aan het werk ging?” Moeder keek over haar lepel naar vader.

Deze haalde de schouders op en antwoordde: „Er is niemand in de tuin!”

Verrast sprong moeder Anderson van tafel op en liep naar het raam. Buiten lagen de grote hopen aarde onaangeroerd. Nergens was een spoor van de grote strooien hoed van de tuinman te merken. Zijn spade stak eenzaam in de grond en voor het huis was zijn autootje verdwenen. Tot haar ontsteltenis zag moeder Anderson, dat er geen bloemetje meer groeide in haar tuintje. Aan vreemde gedachten ten prooi, keerde zij weer naar de eetkamer terug, en begon enigszins verlegen de hele toedracht van de zaak te verklaren. Hoe zij was teruggekeerd van haar boodschappen en deze man aan het werk had gevonden in de tuin. Hoe hij zich door haar gepraat niet van de wijs had laten brengen. Hoe zij niet vermoeden kon wie hem aangenomen kon hebben.

Vader Anderson luisterde somber toe. Dan gleed een donkere blik in de richting van Betty en Bud. Vooral de laatste verdacht hij...

„Bud?...”

„U hoeft echt niet naar mij te kijken vader, ik heb er helemaal niets mee te maken!”

„Je bent er zeker van, dat jij die man niet hebt gehoord, zodat ik met je mee kon gaan naar die basket-ballwedstrijd?”

„Nee maar, vader...” antwoordde Bud verontwaardigd.

„Betty?”

„Waarom zou ik een tuinman vragen vader?” zei Betty enigszins uit de hoogte.

„Nou goed dan,” zuchtte Jim Anderson, „maar ik zal op die kerel wachten... hem vragen waar hij mijn aanplant heeft gelaten en hem die kuilen doen dichtgooien... en hem dan wegsturen.”

Moeder klapte in haar handen en zei op een ironische toon: „Goed gesproken, keizer Anderson!”

Bud en Betty giechelden. Mijnheer Anderson keek of hij in zijn eer geraakt was en hield verder zijn mond.

Na de lunch ging de familie nog even in de woonkamer zitten. Vader vouwde zijn krant een ogenblik open, maar hij kon er zijn aandacht niet bij houden, telkens stond hij weer op en wandelde naar het raam, waar hij met een bedrukt gelaat naar de tuin keek. Van de tuinman viel nog geen spoor te bekennen.

„Wat is het voor een kerel Margaret?” vroeg vader.

„Wie?”

„Die tuinman.”

„O, een grappig ventje, kennelijk iemand uit het zuiden...”

„Ja, ik ken dat!” gromde Jim Anderson. „Ze strijken als sprinkhanen op je tuin. En er deugt natuurlijk niets van je hele aanplant. Ze gooien in een minimum van tijd de boel zo overhoop, dat je wel verplicht bent ze het karweitje te laten af maken en dan krijg je een gepeperde rekening op je dak, die je natuurlijk betalen moet. Maar met mij zal hij dat spelletje niet spelen, o nee, niet met Jim Anderson! Vanmiddag gaat hij er uit!”

Betty en Bud luisterden verbluft naar de woordenvloed van hun vader. Bud sprong op en greep zijn stapeltje boeken. „Nu ik ga dan maar naar school,” zuchtte hij. „Veel sukses vader.”

Ook Betty greep haar tasje en maakte aanstalten om te vertrekken. Bij de deur keerde zij zich nog eens om.

„Zouden jullie het erg vinden als ik Charlie Brown vroeg of hij vanavond komt, zodat we samen ons examen kunnen voorbereiden?” vroeg zij met een lichte blos op haar wangen.

Bud die nog net de woorden van zijn oudere zuster had opgevangen uitte een Indianenschreeuw.

„Hé, laat die nare Brown hier wegblijven, zo'n opschepper!”

„Bud Anderson!” vermaande moeder, en dan tot Betty. „Vraag hem maar liefje, hij is welkom!”

„Dank je moeder,” jubelde Betty en zij danste het huis uit. Bud keek haar smalend na. „Meisjes...” hoonde hij.

Even later viel de deur met een plof dicht en werd het stil in huis. Jim Anderson stond nog steeds bij het raam. Hij keek nu en dan met een ongeruste blik op zijn horloge.

„Jamaar Margaret...” zuchtte hij. „Ik kan hier niet de hele middag op die vent staan wachten. Ik heb een afspraak met Collins van Collins & Cie, om halfdrie precies.”

„Jouw probleem mannetje!” zong moeder en huppelend verdween zij naar de keuken.

Vader Anderson bleef nog even pruttelend bij het venster staan, maar tenslotte moest hij echt vertrekken. Het werd de hoogste tijd.

Hij stak zijn hoofd door de keukendeur en zei zacht: „Nou Margaret, ik kan echt niet meer wachten totdat die indringer komt opdagen, wimpel jij hem maar af. Zeg hem maar dat we hem niet kunnen betalen of iets dergelijks.”

„Ik had het wel gedacht...” zuchtte moeder. „De vervelende karweitjes worden steeds voor ons vrouwen bewaard!”

Met een haastig gemompeld afscheid greep Jim Anderson zijn hoed en verdween uit het huis.

Hij stapte in zijn grote wagen en reed de straat uit. Hij was nog niet helemaal om de hoek verdwenen, of een gammel vrachtwa-

gentje stopte voor 667 South Maple waar de Andersons woonden. Een lustig deuntje neuriënd wipte Pedro uit de kabine en begon armenvol planten naar het tuintje te slepen. Hij legde de planten op een hoopje en greep naar zijn schop.

4. WAT GAAT DAT KOSTEN ?

Pedro Gonzales was een bijzonder mens. Hij had de ware liefde voor tuinen en alles wat daarbij hoorde. In de wintermaanden wanneer hij niet door het land trok, hield hij zich bezig met het kweken van mooie bloemsoorten en planten in zijn huisje in het zuiden van het land, waar het ook in de wintermaanden heerlijk warm bleef.

Maar als de lente eenmaal gekomen was, dan haalde Pedro zijn oud karretje van stal en trok naar het noorden. Hij zocht de tuinen op waarvan de eigenaars de tijd niet oprachten, om een mooie aanplant te maken, en wijdde al zijn krachten aan zo'n verwaarloosde tuin. Wanneer hij dan weer naar een andere plaats vertrok, was de tuin waar hij in gewerkt had, op de goede weg om een klein paradijs van kleuren te worden.

Natuurlijk liet Pedro zich betalen voor zijn diensten, maar men kon moeilijk van hem beweren, dat hij op winstbejag uit was. Nee, het was eerder liefde voor zijn vak, wat hem aan het werk bracht.

Nu had Pedro wel een vreemde manier van werken. Daar hij wist dat de meeste mensen wel eens een ander bloemetje voor hun huis wilden hebben, maar niet altijd bereid waren tot dure hernieuwingen over te gaan, had hij een heel merkwaardig plan uitgedacht. Hij nam een paar karweitjes aan en begon te graven en te spitten. Hij haalde de oude aanplant er uit, struiken en eeuwig-groene planten, pakte ze netjes in en wierp ze op zijn karretje, dan sprong hij gewoon even over naar zijn andere klient en plantte gewoon datgene, wat hij er bij de ander had uitgehaald over. Op hun beurt verhuisden de planten van de tweede klient naar de eerste zijn tuin en als het karwei afgelopen was, hadden beiden een nieuwe beplanting die Pedro nooit aanrekende. De klienten waren in hun nopjes met het geleverde werk en Pedro was nooit verplicht hoge rekeningen aar te bieden. Op zijn manier was de Mexikaan een weldoener.

Deze manier van werken week natuurlijk wel enigszins af van de gewone, maar tot dusver had Pedro steeds tot ieders tevredenheid gewerkt.

Hij was dan ook in een best humeur toen hij de planten van de Riley's uit hun verpakking haalde en ze bij de Andersons in de overhoop gehaalde tuin begon te planten.

Dit kon mevrouw Anderson natuurlijk allemaal niet weten. Zij herinnerde zich alleen het bedrukte gezicht van haar echtgenoot, toen zij door het keukenvenster opeens de gestalte in spijkerbroek en wit hemd, opnieuw op z'n knieën door haar tuin zag kruipen.

„Daar is hij weer...” mompelde zij. In een ogenblik had ze haar schort afgedaan en liep de tuin in.

Zij stond achter de gebukte Gonzales en kuchte even. De Mexikaan was echter zo geboeid door zijn werk, dat hij niet eens opkeek.

„Mijnheer...”

„Gonzales, Pedro Gonzales!” lachte de tuinman zonder op te kijken.

„U kunt hier mee ophouden, mijnheer Gonzales!” sprak moeder effen.

De tuinman bleek helemaal niet onder de indruk. Hij betastte met liefdevolle vingers een tener plantje, dat hij juist aan de aarde toevertrouwde.

„Pedro ophouden, ha, ha, nooit senora! Dit is de roeping van Pedro. De mensen een mooie tuin bezorgen.”

Moeder Anderson streek een haarlok weg. Het zou niet meevalen om deze man uit de tuin weg te krijgen. Hij scheen eenvoudig doof voor wat hem gezegd werd.

„Maar niemand heeft u toch gevraagd om hier te komen werken?”

„Toch wel... toch wel...” zong Pedro. „En bovendien senora, als Pedro zo'n verschrikkelijk stuk land ziet liggen, dan hoeft hem niets gevraagd te worden. Dan komt zijn hart in opstand, dan komt hij te hulp senora!”

„Allemensen...” kreunde moeder, „hoe moet ik het hem aan zijn verstand brengen?”

Pedro stond op en liep langs haar heen naar zijn wagentje om een en ander te halen. Toen hij terug keerde stond mevrouw Anderson daar nog altijd.

Pedro pauzeerde even en schonk haar een overweldigende glimlach met al zijn tanden bloot.

„Vertel mij eens senora,” vroeg hij vriendelijk, „als u voorbij de openstaande deur van een keuken loopt en u merkt dat er wat staat aan te branden op het fornuis, omdat de kokkin vergeten is op haar zaakjes te letten, zult u dan niet de knop van het for-

nuis omdraaien om erger te voorkomen, of zult u gewoon de boel laten stinken en die arme kokkin met haar verbrande eten laten zitten?”

Mevrouw Anderson stond met wijdopen mond.

„Wat zou u doen senora?”

„Euh, ik geloof dat ik de knop van het fornuis zou omdraaien, ja?” zei Mevrouw Anderson.

„Prima!” juichte Pedro. „U hebt het begrepen, u zou de reddende engel zijn en dat is nu precies wat Pedro is, wanneer hij een verwaarloosde tuin ziet, hij wordt de reddende engel, begrijpt u?”

„Ja ik geloof van wel...” zuchtte Margaret Anderson. Met deze man viel gewoon niet te argumenteren. Zij besloot echter nog een laatste poging te wagen.

„Maar mijnheer Anderson zal u niet betalen. Hij heeft u niet gehuurd!”

„Geld, geld! Het enige waar de mensen nog over praten kunnen!”

Pedro spuwde minachtend op de grond. Maar meteen won zijn vrolijkheid alweer het pleit. Hij wipte behendig in een ondiepe kuil die hij had gegraven en riep uit:

„Hij zal maar al te graag betalen, als hij dit paradijs zal binnenwandelen. En vergeet niet dat Pedro geen loon vraagt. Pedro's klanten geven hem een ereloon, omdat zij erg tevreden zijn over wat hij voor ze gedaan heeft!”

Hij trok zich verder geen snars van mevrouw Andersons aanwezigheid meer aan en ging ijverig door met planten en verplanten. Margaret Anderson hief in wanhoop de handen boven haar hoofd en ging weer naar binnen. Zij kon niet tegen die kerel op! „Een ereloon!” mompelde zij wanhopig. „Arme Jim, als hij dat hoort...” Zij was ondanks alles aangestoken door de opgeruimdheid van de Mexikaan en moest inwendig lachen bij de herinnering aan het zure gezicht van haar gemaal.

Omstreeks vier uur in de namiddag kwam Katy van de Sloane's terug. Zij zat dik onder het vuil en had een heerlijke blos op haar lieve snoetje.

Toen zij voor de tuin van 667 Maple South stond kon het kleine meisje een kreet van verrassing niet onderdrukken.

Pedro was aardig opgeschoten en de meeste graszoden lagen alweer op hun plaats. Hij had verder hier en daar mooie stenen neergelegd en weelderige planten stonden te pronken in de tuin die dezelfde morgen nog met een slagveld vergeleken werd.

„Wat enig!" riep Katy opgetogen uit.

Pedro keek op en grijnsde haar toe.

„Eindelijk weer eens iemand die onbevangen van schoonheid kan genieten!" sprak hij.

„He?" stamelde Katy. Zij begreep die woorden niet.

„Mooi niet?" glunderde Pedro, „Uw papa zal opgetogen zijn!"

„O ja!" jubelde Katy. „U bent erg lief voor ons geweest mijnheer Pedro!"

„Dank je kleintje," zei Pedro een beetje ontroerd. „Maar ik deed het graag hoor. Zeg maar tegen je papa, dat ik vanavond even kom aanlopen om met hem over dit wonder te praten." En opgetogen wees hij naar de tuin, die er heel wat op vooruitgegaan was.

„Hij zal erg verrast en blij zijn," riep Katy uit, en zij liep op een drafje naar huis.

Pedro raapte zijn spullen bij elkaar keek nog even goedkeurend naar zijn geleverde werk, en liep weer naar zijn gammele auto. Even later reed hij met ronkende motor naar een andere klant.

„Mama, heb je gezien hoe mooi onze tuin nu geworden is?" schreeuwde Katy, terwijl ze door het huis stormde. Moeder was op de bovenverdieping en zij hoorde aan het lawaai beneden, dat haar kleinste dochter thuis was gekomen.

„Ik ben boven Katy!" riep zij te antwoord. Even later holde de Benjamin de trappen op en duikelde hals over kop de ouderlijke slaapkamer binnen.

„Waarover al die drukte?" glimlachte Margaret Anderson.

„De tuin!" riep Katy uit. Zij tolde rond en liet zich pardoos op het bed neervallen.

„Kalm aan kind!" schrok moeder. „En kijk eens hoe je eruit ziet, je zit een vinger dik onder het vuil. Ga je nu maar eerst wassen." Met een verongelijkt gezicht ging Katy weg. Dat was al wat moeders te vertellen hadden, 'ga je wassen' alsof er geen belangrijkere dingen waren dan zich wassen.

Moeder keek haar wilde spruit glimlachend na en ging verder met het afstoffen van de meubels. Het zou wel bijna tijd zijn om aan het avondeten te gaan denken. Even later toen zij de trap afliep bleef zij verbaasd voor het venster staan en keek naar de verlaten tuin.

„Wat ziet die er opeens enig uit!" zei ze hardop. Haar verbazing nagelde haar aan de grond. „De man heeft wonderen verricht en dat in die korte tijd."

Zij keek verrukt naar de struiken die netjes naast het pad stonden en naar de heerlijke planten die het grasveldje sierden. De zoden waren weer gelijk aangestampt en er viel geen spoor meer te ontdekken van de ongezellige hoopjes aarde, die voordien het geheel het aanzien van een jammerlijke warboel hadden gegeven.

„Wat gaat dat kosten?" zuchtte moeder en de angst sloeg haar om het hart, als zij aan de woorden van Gonzales terugdacht: „geen loon maar een ereloon!"

„Oei, oei," mompelde Margaret Anderson. „Zoveel nieuwe aanplantingen, als Jim die zal moeten betalen?"

Maar dan won haar vrouwelijke zin voor schoonheid het toch van al dat gecijfer en met een gevoel van trots, bleef zij naar de tuin staren, die haar die morgen nog zo'n verveeld gevoel had gegeven. „Wat het ook kosten mag, het is zijn prijs wel waard!" glimlachte zij en liep vlug naar de keuken om het avondeten te gaan bereiden.

Dan kwam er een frons in haar voorhoofd.

Allemaal goed en wel, het werkje was opgeknapt, maar waar was de tuinman gebleven? Van hem viel geen spoor meer te bekenen. Zij dacht diep na, maar kon geen oplossing voor het vreemde gedrag van de man vinden. Tenslotte haalde zij haar schouders op, en probeerde alleen nog aan de prettige kant van het hele geval te denken.

„Bud zal wel tevreden zijn," mijmerde zij, „nu kan Jim met hem mee naar het sportveld, nu de tuin in orde is gebracht!... Maar wat gaat het kosten?"

5. VAN DE ENE VERRASSING IN DE ANDERE

Jim Anderson reed zijn wagen naast het huis en stapte uit. Hij keek verrast op en maakte al aanstalten om opnieuw achter het stuur te kruipen, daar hij even vermoedde, dat hij in een verkeerde tuin was terechtgekomen.

„Nee maar!” riep hij uit. Zijn hand ging naar zijn hoed en duwde die achter in zijn nek.

„Nee maar, is dat mijn tuin?” Hij staaarde enige tijd naar de pracht om hem heen, maar dan betrok zijn gezicht.

„Dus het is haar niet gelukt. Zij heeft die vent niet weggejaagd. Ik moet er steeds bij zijn of het loopt mis. Die kerel heeft er verstand van, dat moet ik toegeven, maar wie zal dat betalen?” Hij moest een neiging onderdrukken om niet weer weg te rijden en in de stad te gaan dineren.

Dan raapte hij al zijn moed bijeen en stapte op het huis af. Hij duwde de deur open en botste tegen zijn zoon op, die met een basketbal aan het oefenen was... in de huiskamer. Betty lag languit op de vloer en was verdiept in een weekblad, en kleine Katy zat met een platgedrukte neus tegen de ruiten naar buiten te turen.

„Avond, kinderen!” riep Jim Anderson.

„Dag paps!” weerklonken de drie stemmen. Jim Anderson keek vol trots naar het stelletje, dat zijn naam droeg. Het waren fijne kinderen en hij was erg trots op ze. Maar dan won de gedachte aan de tuin het van zijn ogenblik van goed humeur.

„Margaret?... Margaret?”

Vader hing zijn jasje in de kast en liep naar de keuken. Op dat ogenblik wierp moeder de deur open en liepen ze tegen elkaar op. „Hé,” riep vader geschrokken. „Dit huis is drukker dan het centrum van Springfield!”

„Dag mijn beste mannetje...” glimlachte moeder. „Ben je in een beter humeur dan daarstraks, ja?”

Jim Anderson trok z'n schouders op en bromde. „Daar wou ik nu net over beginnen, Margaret! Waarom heb je die vent zijn gang laten gaan?”

„Laten gaan?” riep moeder verontwaardigd uit. „Luister eens naar mij, Jim Anderson! Het is mijn fout niet, dat de tuin er eindelijk als een juweeltje uitziet en nog minder is het mijn schuld, dat de man die dat klaargespeeld heeft, zich eenvoudig niet laat wegjagen.”

„Ha, ha!” lachte vader. „Niet laat wegjagen zeg je? Wel als ik...”

„Jij krijgt je kans, Jim!” mompelde moeder. „Hij komt vast nog wel eens aanlopen voor zijn ereloon! Dan kun jij het met hem uitpraten en laten we nu aan tafel gaan - komt kinderen!”

Vader volgde haar druk gebarend terwijl moeder haastig de eetkamer binnenliep.

Onder het eten bleef vader Anderson bedrukt kijken en zijn kinderen, die al vlug vermoedden wat de reden van zijn bedruktheid was, maakten grapjes of paaiden hem.

„Vind je het niet fijn vader?” vroeg Bud opgewonden, „nu kun je morgen rustig naar de oefenwedstrijd komen kijken. 'Tjonge wat zal ik een partij ten beste geven als mijn vader op de tribune zit! Weet je vader, je speelt altijd stukken beter als je morele steun krijgt.”

„Die zou ik zelf best kunnen gebruiken!” gromde Jim Anderson.

„Toe nou paps, de tuin is gewoonweg verrukkelijk met al die rozestruikken!” glimlachte Betty. „Hij ziet er net zo mooi uit als de tuin van de Riley's en iedereen weet toch, dat zij de beste rozenkwekers uit de buurt zijn!”

Vader morde nog een tijdje, maar dan gaf hij toe, dat de tuin er wel vrij aardig uitzag.

„En je hebt er zelf niet in moeten zwoegen!” grijnsde moeder. Toen stouf vader weer op.

„Nee, maar ik zal het gevalletje wel mogen betalen vrees ik!” Het was opvallend hoe zwijgzaam Katy bleef bij dit gesprek aan tafel. Zij keek naar haar bord en at met trage bewegingen. Het drong voor het eerst tot haar door, dat zij de tuinman op het spoor van hun tuin had gebracht en nu zij ontdekte, dat vader er helemaal niet mee in zijn nopjes was, voelde zij zich wel een tikje angstig. En toch zou zij alles moeten opbiechten, want als die mijnheer Gonzales met de rekening zou komen, zou vader er wel achter komen, wie hij die opdracht te danken had, aan zijn jongste dochtertje...

Katy vond het maar naar, dat vader niet opgetogen was met het werkje. Zij had echt verwacht dat het hem vreugde zou hebben

verschafft, te zien dat hun tuintje nu in zo'n prima staat verkeerde en gezegend werd, met al die rooie rozestruiken, net zoals bij de Riley's. Zij had natuurlijk niet aan geld gedacht, maar nu leek het wel logisch, dat die mijnheer Gonzales voor zijn werk betaald moest worden. Zij vocht tegen haar angst voor een bekentenis en hoopte, dat zij die nog wat uitstellen kon, toen opeens de beslissende woorden vielen.

Vader keek peinzend voor zich uit en mompelde:

„Ik vraag me toch af, wie die man hier naartoe gestuurd heeft?” Iedereen haalde de schouders op en toen piepte Katy met een benepen stemmetje: „Ik”.

„Wat zeg je daar?”

Vader legde zijn vork neer en keek ontsteld naar zijn kleine meisje. De waterlanders kwamen de arme Katy waarachtig in de ogen. „Ik zag die man bezig... en... toen zei ik zo, dat ik zulke mooie planten wel graag in onze tuin zou zien staan. En toen antwoordde mijnheer Gonzales, 'dat kan' en hij vroeg waar wij woonden en... ik wees het hem, meer heb ik niet gedaan vader... heus niet!” fluisterde Katy.

„Meer heeft ze niet gedaan!” jammerde vader Anderson. „Ik geloof zo Kathryn, dat het wel kan volstaan!”

Hij zegt altijd Kathryn als hij boos is, dacht de arme Katy.

„Maar goed!” vervolgde vader streng. „Als mijn jongste dochter zich wijs genoeg acht om beslissingen voor de familie te nemen, dan acht ik haar wijs genoeg om voor die beslissingen te betalen. Je zult die tuinman van je geld uit je spaarpot moeten betalen...”

„Dat gaat niet pappie...” zuchtte Katy.

Vaders wenkbrauwen gingen vragend de hoogte in.

„En waarom niet als ik je vragen mag?”

„Ik had maar tien dollar in mijn spaarvarken...”

„Dat zal wel genoeg zijn voor het werkje!” bromde vader.

„...en die heb ik met moeders toestemming uitgegeven aan een tennisjurk!”

Vader Anderson gaf het op. Hij zakte verslagen in zijn stoel en at stil verder. Moeder, Betty en Bud hielden hun hand voor hun mond, om niet in een schaterlach uit te barsten.

„Kom nou, Jim, je moet dit hele geval niet dramatiseren. Ik ben er van overtuigd dat Katy het echt goed meende hoor!”

„Daar zit het hem juist,” klaagde vader. „Als zij iets goed meent loopt het gewoonlijk slecht af. Zoals vanmorgen met de auto van me! Dat had ook slecht kunnen aflopen!”

„Ach,” suste moeder, „het komt heus wel voor elkaar hoor en wat is geld, vergeleken bij die pracht van een tuin. Wat is geld vergeleken bij de natuur zelf?”

„Fijn,” knorde vader. „Herinner mij eraan je dat te vertellen, wanneer je mij een cheque vraagt voor een nieuwe jurk!”

6. DE ONTKNOPING

Moeder had er het zwijgen toe gedaan. Na het avondeten zat de hele familie gezellig verenigd in de woonkamer. Moeder had een haakwerkje op de schoot en vader las zijn krant. Katy hield zich bezig met de goudvissenkom en Bud lag op het kleed met zijn neus in een boeiend cowboyboek. Betty zat aan het kleine tafeltje en studeerde voor haar examens.

Vader gluurde even over zijn krant en keek met een warm gevoel naar de zijnen, van wie hij zo dolveel hield. Hij kreeg er warempel spijt van, dat hij zo kortaf tegen Katy was geweest en riep haar bij zich.

„Ik geloof nu wel dat je het met een goede bedoeling hebt gedaan hoor Katy,” zei hij.

Moeder gaf hem een dankbaar knikje.

„Heus pappie?” jubelde Katy. „Ben je dan niet meer boos?”

„Nee,” zuchtte vader Anderson, „tenslotte ben ik toch ook wel in mijn schik met die prachtige rozelaars!”

Maar dan gleed weer een schaduw over zijn vriendelijk gelaat.

„Dat neemt echter niet weg Katy, dat je er voortaan beter aan doet, er met moeder of mij over te praten, voor je iemand in dienst neemt!”

Katy beloofde plechtig dat zoiets nooit meer gebeuren zou.

En toen gaf vader nog even af op de man, die op het woord van een dreumes zo maar in iemands tuin aan het werk ging. „De vent heeft nogal lef,” gromde Jim Anderson. „Ik zal hem natuurlijk moeten betalen, maar ik ben toch in een beste stemming om hem eerst zijn vet te geven.”

Bud keek op uit zijn lektuur.

„U komt toch vast naar de wedstrijd kijken vader?” vroeg hij.

„Eh... wat... ja Bud, daar hebben we het morgen nog wel over!” antwoordde vader Anderson.

Toen rinkelde de huisbel. Met twee sprongen was vader bij de buitendeur. Hij trok die met een ruk open en gaf de man die binnentrad een vernietigende blik.

„Zo u bent dus gekomen om uw loon te ontvangen. Goed, mijn beste heer, ik zal uw gepeperde rekening niet eens controleren, u krijgt uw geld. Maar ik geef u een stevige raad, mijnheer Gonzales of hoe u ook heten mag. Neem voortaan niet meer genoegen met het woord van een klein meisje, voor u in iemands tuin aan het werk gaat. Wees tenminste zo beleefd, eerst toestemming aan de heer des huizes te vragen, Anders...”

„Maar mijnheer Anderson, ik...”

„Neemt u mij alstublieft het woord niet af. Ik ben nog niet klaar met spreken mijnheer...” bromde vader. „Anders zou u wel eens de onaangename ervaring rijk kunnen worden, dat uw werk niet eens betaald zou worden!”

Vader haalde diep adem en zei tenslotte:

„Goed ik verwacht uw antwoord en uw rekening!”

De man voor hem, een nog jonge kerel, keek benauwd naar de woedende vader Anderson en zei met een hees stemgeluid: „Ik ben Charlie Brown, mijnheer, uw dochter Betty heeft mij gevraagd te komen!”

„Hé?” stamelde vader.

„Maar als ik niet gelegen kom, dan ga ik maar liever weer weg!”
„Charlie!” schreeuwde Betty van uit de woonkamer. „Blij dat je gekomen bent, ik heb een boel narigheid met die meetkunde!”
„Neemt u mij niet kwalijk,” zuchtte vader Anderson, „ik zag u voor iemand anders aan!”
„O, gelukkig maar,” zuchtte Charlie Brown, een nette jongeman van zowat zeventien jaar. „...En geloof mij mijnheer Anderson, ik heb geen rekeningen bij me, alleen wat schoolboeken!”
„Natuurlijk!” grijnsde vader. Dan begon hij zachtjes te lachen. Hij had zich te veel laten leiden door zijn woede, het was al te gek, hij zou zich voortaan trachten te beheersen. En wat gaf het, dat Gonzales een rekening kwam aanbieden, tenslotte had de vent een knap karwei verricht en hem heel wat moeite bespaard! Hij nam zich voor, niet meer op te vliegen, als die Mexikaan zou komen.

Op het moment dat de echte Gonzales arriveerde, was Katy al naar bed. Bud was met Charlie Brown in een felle discussie, over de waarde van aanvallers in een voetbalploeg en Betty keek zuur, omdat Charly zich meer bleek te interesseren voor het voetbalspel dan voor haar en haar meetkunde-problemen. Moeder had voor iedereen thee gezet en vader rustte met gesloten ogen in zijn zetel toen de bel klonk. Vader stond op en slofte naar de deur. Hij deed open en keek naar de man voor hem. Een kleine magere man met een donker

uiterlijk en twinkelende oogjes. De bezoeker droeg een prachtige bos rozen van tere tinten.

Vader begreep dat hij nu meer zekerheid kon hebben.

„Is u mijnheer Gonzales?”

„Nee!” grijnsde de man.

Jim Anderson voelde zich uit het lood geslagen. Wie was deze man dan wel? Voor een vriendje van Bud was hij wel wat oud. Maar het raadsel werd spoedig opgelost. De kleine man grijnsde nog breder toen hij zei: „Ik ben *Pedro Gonzales*, maar niet *mijnheer Gonzales*!”

„Ha!” snapte vader, dan vermande hij zich en wilde zijn woordje zeggen, maar de Mexikaan liep hem vriendelijk lachend voorbij en begaf zich naar de woonkamer. Hij had mevrouw Anderson reeds zien zitten. Met enkele stappen was hij bij haar en reikte haar hoffelijk buigend, de boeket rozen.

„Speciaal geplant en gesneden door Pedro voor de lieve dame!” Zijn tanden glinsterden wit in zijn bruine gezicht.

Jim Anderson stond paf. De jongens vergaten er hun discussie bij en Betty keek niet langer zuur.

„Dank u wel Pedro!” glunderde moeder. Zij rook aan de heerlijke bloemen en zei: „Ik zal ze meteen in een vaas zetten.”

Voor zij met haar armen gevuld met bloemen de kamer verliet, riep zij de tuinman nog toe: „Neem u toch plaats, Pedro!”

Dankbaar ging de Mexikaan op het puntje van een stoel zitten en knikte de kinderen toe.

Vader kwam de woonkamer binnen gestoven, hij was over zijn eerste verrassing heen en voelde zijn oude grief weer opkomen. Wat beeldde die rekel zich wel in? Daar zat hij warempel al in zijn woonkamer.

„Zo PEDRO! Ik ben benieuwd om je rekening te mogen zien!” snoof Jim Anderson.

De Mexikaan zette een ongelukkig gezicht, keek niet-begrijpend om zich heen en vroeg dan:

„Welke rekening, señor?”

Vader hapte naar adem, hij ging werkelijk geloven, dat die kerel ofwel gek was, ofwel hem voor het lapje hield! Hij wou net een andere vraag afvuren toen Pedro leukweg vroeg:

„U bent naar ik vermoed, mijnheer Anderson?”

Hij wuifde afwerend met de handen. „U hoeft het me niet te bevestigen! Ik ken u, van het drukke zakenlui-soort, altijd rekeningen en beursaandelen aan het hoofd en geen tijd voor moeder-tje aarde hè? Ja, ja! Alleen een man van uw soort kon die arme tuin in de toestand brengen, waarin ik hem gevonden heb!”

Bud en Betty beten zich op de onderlip om hun lachen te bedwingen. Charlie keek niet goed begrijpend van de een naar de ander. Jim Anderson vond geen woorden. Hij zakte in een zetel en keek

schaapachtig naar de man, die hij wilde uitkafferen en die hem nu een lesje leerde.

Margaret had gelijk gehad, deze vent kon je warempel niet afwimpelen. Met enkele gepaste woorden bracht die Mexikaan je in het nauw. Hij gaf zijn poging op en bracht er somber uit: „Ja, wat wilt u, ik heb geen tijd te veel!”

Pedro stak een vermanende vinger op en vertelde Jim Anderson,

dat er altijd tijd moest zijn te vinden om de natuur te helpen mooier te worden.

Jim Anderson knikte maar, hij kon er doodgewoon niet meer tegen op.

Mevrouw Anderson kwam de kamer weer binnen en keek triomfantelijk naar haar man, alsof zij zeggen wou 'zie je het nou, gewoon onweerstaanbaar, die Pedro'!

Gonzales kreeg nog een kop thee en praatte duizend uit over tuinen en bloemen. Een uurtje later stond hij op en keek nog eens dreigend naar vader Anderson.

„Denk er om mijnheer Anderson! Geld verdienen is goed, maar de tuin onderhouden is een verplichting!”

„Over geld gesproken...” zuchtte vader. „Wat moet ik u betalen...voor uw... vriendendienst?”

„Ach, de rozelaars, die geef ik u cadeau, betaal mij vijf dollar ereloon voor de uren, dat ik in die woestijn heb gewerkt, 't is ruim genoeg!”

De Mexikaan heeft nooit begrepen, waarom Jim Anderson bloedrood werd. Vader had nooit verwacht na al de herrie, die hij gemaakt had, dat de rekening zo spotgoedkoop zou blijken. Met een beschaamd gevoel telde hij onder de ogen van zijn vrouw en kinderen de vijf dollar neer.

Nadat Pedro vertrokken was en Charlie Brown naar huis en de kinderen naar bed, ging vader naast zijn vrouw zitten en zei: „Hum, Margaret, ik dacht eerst, dat het wel een tien dollar zou gaan kosten, ik heb me deerlijk vergist in die man, hij is waarachtig een beschermengel voor de tuinen van zakenmensen.”

Margaret Anderson glimlachte tegen haar echtgenoot.

„Als jij het zegt, dan zal het zo wel zijn Jim, want tenslotte weet vader het beter!”

Vader Anderson nam dit grapje goedgehumt op en zei op opgeruimde toon. „En daar ik wel wat streng tegen die lieve Katy ben opgetreden - 't is tenslotte aan haar te danken dat de tuin er nu mooi bij ligt - geef ik de vijf dollar die overblijven voor haar spaarvarken!”

„Ik dank je uit naam van onze dochter!” lachte moeder en zij gaf haar man een zoen voor zijn vrijgevigheid.

Drie dagen later maakte vader een praatje met Sam Riley bij het hek van de tuin der Andersons.

„Jij bent een specialist, Sam,” sprak vader Anderson, „wat denk je van die rozelaars van me?”

„Ach, weet je,” zei Sam Riley, „'k heb jaren die dingetjes gekweekt, maar een tuinexpert heeft ze d'r uit gehaald. Rozelaars, zei die man, dat is niets voor u, mijnheer Riley, azalea's daar moet u het van hebben! En nu staan er azalea's in mijn tuin!”

2de 6750

„En heb je die liever?“ vroeg vader Anderson.
„Ja hoor!“ knikte Riley, „azalea's daar moet ik het van hebben!“
„Toch gek,” overwoog vader toen hij naar zijn huis toeliep. „Ik had in dat rommeltuintje van me, een boel azalea's staan. Die Pedro heeft ze er allemaal uitgegooid en nu staan er rozelaars bij de vleet!“
Dan schudde hij zijn hoofd en piekerde er niet meer over. Azalea's of rozen, het bleef allemaal gelijk, als ze maar mooi bloeiden. Dat wist vader beter!

